

KOROMPAI VIRÁG-TŰZ ÉS VÍZ

Te vagy az ajándék, én a megszokás
Te a távolság, míg én a találkozás
Te a néma csend, én az üres szavak
Te a béke – mitől folyton megfosztalak
Te vagy a szélcsend s én a nagy vihar
Te a bezárkózás, én a leomló fal
Te vagy a nagyvilág, én csak önmagam
Te a megfontolás, én a pillanat
Te a várakozás, én a csók maga
Te a folytatás, én az út haza
Te kemény arcélek, én kerek hajlatok
Te gyorsan lépkedsz – én csak ballagok
Te a forró test, rajta én a jég
Te a fagyos szél, én egy nyári éj
Te a közöny, én az átvirrasztott éjjel,
Te fel nem tett kérdés, én ki nem mondott kétely
Te a megnyugvásom, én a hurrikánod
Te békésen szuszogsz, én álomra várok
De mindezek után, sorsunk bármit ígért
Te voltál a kezdet – de én lettem a vég.

KISEMMIZVE

Ezer gondolat cikázik bennem,
Írok növekvő lendülettel,
De félek, hogy elfogy egyszer
minden lap.

Tudom, hogy fáj hideg tekintetem
Mégis úgy érzem, ezt kell tegyem
De félek, így elfogy egyszer
minden érzés.

Tudom, nem látlak már holnap reggel,
És tovatűnik minden sebhely,
De félek, így elvész egyszer
minden emlék.